

sistema des de Ptolomeu passant per Copèrnic i Newton fins al recent descobriment de Plutó, anem a resumir breument els presents coneixements que l'home té sobre el nostre sistema planetari.

La Ciència actual, coneixedora en síntesi de l'Univers gràcies a les idees aportades per Copèrnic i a les demostracions que molt especialment feren d'elles Galileu, Newton i Keppler, pot resumir la seva concepció actual del sistema planetari de la manera següent:

El Sol ocupa el centre, tal com ja ho havia dit Copèrnic, però llençat per l'espai a raó de 280 quilòmetres per segon en el seu moviment de rotació al voltant del centre comú de la Via Làctea i, arrastrant al volt seu en òrbites el·líptiques —en les que ocupa un de's seus focus— a tots els planetes (tal com enuncià Keppler en la primera de les seves tres lleis).

Però malgrat aquestes lleis anunciades per Keppler, no es coneixia encara la veritable causa de l'equilibri d'aquests moviments. Faltaven, per tant, unes altres lleis que, ultra confirmar les de Keppler, expliquessin el susdit equilibri de les òrbites planetàries per què d'aquesta manera hom es pogués fer ben bé càrrec de les lleis reguladores del nostre sistema solar. Com ja sabem, aquest enigma fou sàviament resolt per Newton en l'enunciat de la seva famosa Atracció Universal, per mitjà de la qual hom sap que l'equilibri dels astres és degut a dues forces principals: la centrífuga que els atrau vers llur centre comú i la centrífuga, que tendeix a separar-los d'aquest. La neutralització d'ambdues forces constitueix el secret de l'equilibri que en les seves òrbites mantenen el secret de l'equilibri que en les seves òrbites mantenen els satèl·lits al voltant dels planetes, aquests al voltant dels sols i els sols al dels grandiosos grups estel·lars.

Tal és en resum la manera en que veu la Ciència actual el nostre sistema planetari sol, i en relació amb el vast Univers de les Galàxies. Hi ha encara, a més d'aquests, molts temes a tractar tals com són els moviments retrògrades dels satèl·lits d'Urà i Neptú, els cometes capturats i en general l'estudi dels principals planetes que com Mart ofereixen aspectes molt interessants. Si se'ns presenta l'ocasió, en pròxims, articles parlarem sobre aquests assumptes i d'altres que estan també relacionats amb el nostre sistema planetari, de remarcable interès ja que tracten del lloc de l'espai en que vivim.

MÀRIUS LLEGET

Vampirs astuts

Encara que es digui que el Creador assignà la deguda tasca a tots els animals i el Poverello d'Asís consideri com germans el llop, la serp, el corb i altres animals, no puc capir ni la necessitat d'aquesta creació ni aquest amor resignat vers uns éssers perillosos, repugnants i innecessaris. Ja hi són, però, i no tenim més remei que acceptar-los, tot defugint-ne llur presència.

Zoològicament parlant, els vampirs d'aquí no els coneixem tan perillosos com alguns exemplar americans. Els nostres no passen de la categoria de rat-penats i semblen no éssers enemics directes de l'home. Per terres llunyanes hem conegut aquests filostoms de més proporcions físiques i,

per tant, amb més astúcia i malignitat, car no solament xuclen la sang dels animals morts, sinó dels vius i fins de les persones adormides. Es la seva missió a la terra. No poden viure d'altra manera, pobres animals, car ells no tenen pas la culpa de no haver-los ensenyat el sistema vegetarià. Compleixen, doncs, els deures pels quals foren creats. Segueixen llur destí prefixat per la mà que els va esculpturar o pastar. Resignem-nos, a manera de franciscans, a veure'ls, si pot ésser de lluny, i no adormir-nos mai a la palla, car allí espiarien el nostre son i ens agredirien traïdorament.

En la família dels queiròpters tot això és molt natural; però ja no ho és en els éssers racionals que han begut les aigües de la civilització, que s'han bastit una cultura i quan menys els han ensenyat a l'escola els deu manaments de la llei de Déu.

Els vampirs astuts, eixits de les escol·lals d'aquesta civilització, són més repugnants i odiables que els altres xucladors de sang, viva o morta. No n'heu vist volcar molts així que els vents han començat a escampar fetors de bel·licisme? Jo encara guardo el record de les negres ales d'alguns vampirs de 1914-1918, els quals ja sotgen l'indret on hi haurà més carn vietimària.

Llavors s'inflaren a pleret, s'improvissaren fortunes, s'explotà la vida proletària d'una manera escandalosa, es treballà amb l'afany de nodrir els bel·ligerants perquè la muntanya de cadàvers fos ben alta. Els vampirs, sense cap mena de risc anaven xuclant sang i més sang, enriquint-se sense escrúpols, sense pietat, sense consciència. Vingué a la fi la pau i, per tant, la devallada dels negocis. Aquella febre cedia, però no cedia el desig boig. Als pocs mesos de signada la pau, alguns vampirs astuts ja planejaven les possibilitats d'una altra apocalipsi. Vaig sentir-ne un que, en veure la diferència de calaix, deia: «Si no ve una altra guerra, estem perduts...»

Negre és el plumall dels vampirs, però és més negra encara l'ànima d'aquests que ja fan pronòstics i càlculs sobre el que esdevindrà.

Els corbs seguiran l'impedimentà guerrera. Els vampirs astuts estaran a redós del perill, cercant només el moment oportú per a actuar a llur satisfacció.

Però jo no he perdut encara l'optimisme. La nuvolada amenassa tempesta; però hi ha una clariana que fa presentir una mica d'esperança. Com sigui que la por és voluntària i va a mitges, encara podria ésser ajornada la malaurança.

Els vampirs, però, sempre pronostiquen mal temps.

CARLES COSTAS ALVAREZ

MONCAU
 PROFESSORA DE TALL
 CONFECCIONS

Av. Macià, 4 GRANOLLERS

A una màrtir

Tos ulls, mig clucs, esguarden el Senyor
darrera el pétal lleu de les parpelles;
blancor de rostre, pura formosor,
ta silueta envolta llum d'estrelles.

Pàl·lida verge, lliri dessagnat,
la mort t'ajup sense ferir ta calma;
les mans en creu guarden la castedat
i contra el pit estrenyen, fort, la palma.

Roses de sang perfumen ton cos breu
i de robins la tunicel·la és rica,
el tacte incorporal dels dits de Déu
el buit de ta ferida magnífica.

Ton cos un àngel vetlla somrient,
la pau de Déu sota les ales porta,
la seda de les plomes, castament,
ungeix el marbre nu de la carn morta.

La flama de la mort ara consum
la carn i el goig que els teus sentits go-
La teva joventut es torna llum... [verna.
Déu la transforma en joventut eterna.

Ara, per tu, comença un nou demà;
sobre el clavell eixut de ta ferida
la joia de la Vida s'alçarà
amb un perfum de santedat florida!

FREDERIC ALFONSO I ORFILA